

Egérke piros szegélyes kék kabátja

Volt egyszer egy öregapó, annak volt egy fekete kutyája. Olyan kicsi volt ez a kutya, hogy öregapó elnevezte Egérkének. Egérke nagyon szeretett vadászni. Ha gazdájával kiment az erdőbe, folyton szimatolt, nyüszített, egyre kisnyulat keresett.

Egy téli napon ismét kiment öregapóval az erdőbe. Egyszerre valami nagyon érdekes szag csapta meg Egérke szimatoló orrocskáját. Izgatottan nyüszítve rohant a bokrok közé. Az egyik bokor alatt lyukat látott meg s belebújt. Ez a lyuk egy alagút nyílása volt, s a csöpp kutyus sietősen totyogott előre az alagútban. Hirtelen megtorpant. Egy nyúl állt előtte, hosszú fülét, mulatságos orrát mozgatva. Egérke éktelen ugatásba kezdett:

- Vau...vau...- A nyúl meg csak nézte, s mozgatta a fülét meg az orrát.

- Miért nem szaladsz el?- kérdezte Egérke. – Hogyan fogjalak meg, ha nem szaladsz előlem?

- Miért akarsz engem megfogni? – kérdezte a nyúl.

- Nem is tudom pontosan – mondta Egérke. – De úgy tudom, hogy a nyulak el szoktak futni a kutyák elől. Nem félsz tőlem?

- Nem hiszem – mondta a nyúl. – Tudod, te olyan pici vagy, hogy nem félek tőled, akármilyen hangosan ugatsz is! Különben is jobban tennéd, ha abbahagynád ezt a csúf lármázást. Nézd meg inkább a fiaimat, olyan aranyos kis jószágok!

Nyúlanyó az alagúton át a fészekhez vezette Egérkét, és megmutatta neki az öt aranyos nyulacskáját.

- No, most már tudod a hozzánk vezető utat, gyere el máskor is – mondta nyúlanyó Egérkének barátságosan.

Másnap reggel leesett az első hó. Öregapó azt mondta Egérkének, félti őt a nagy hidegben, ezért piros szegélyes kék kabátkát adott rá. Egérkét szorította, csiklandozta a piros szegélyes kék kabátka, próbált tőle szabadulni, de sehogy sem boldogult. Öregapó leült a kandallóhoz melegedni, Egérke meg fogta magát, és piros szegélyes kék kabátkájában nagy mérgesen csaholva az erdőbe vágatott. Egyenest a nyúlcsalád fészekébe vezető alagút felé rohant.

- Ó, egek! – kiáltott nyúlanyó, mikor meglátta Egérkét. – Milyen csinos a korcsolyaruhád!

- Ez nem korcsolyaruha – vakkantott Egérke -, ez csak egy piros szegélyes kék kabát, ami szorít és csiklandoz. Kérlek, segíts leszedni rólam. Odaadnám takarónak a kisnyusziknak.

Nyúlanyó óvatosan leszedte Egérkéről a piros szegélyes kék kabátkát, gyöngéden ráterítette az alvó nyuszikra, és fölsóhajtott:

- Nézd csak, milyen aranyosak! És gyere el, Egérke, kérlek, gyere el hozzánk máskor is!

Egérke hazaballagott, s mikor öregapó megkérdezte tőle, hogy hova lett az új kabátkája, boldogan csaholta:

- Vau...vau...

De öregapó nem értette, mit csahol Egérke, és még most is azon gondolkozik, ugyan hová tűnhetett a piros szegélyes kék kabátka.